Ч. 161. Середа 3 серпня (21 липня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Шлескі паралельки а Німці. — Франция а Ватикан. — З Танґеру. — Убийство Плевего. — Російско-японьска війна).

Німці дуже сзлоблені тим, що правительство постановило завести в семінариях учительских на Шлеску чеські і польскі паралельки; они скликують тепер віча, на котрых протестують против заведеня згаданих паралельок і з найбільшим огірченем підносять то, що коли славяньскі сторони знали о пляні правительства, Німців ніхто о тім не повідомив. Показує ся однакож, що правительство вже давнійше повідомило було о тім німецких послів і они тоді тому не противили ся. Можна тепер сподівати ся, що в палаті послів, скоро она збере ся, настане сильна опозиция зі сторони Німців. Чехи роблять собі тепер надію, що ситуация поправить ся в їх користь, скоро лиш президент міністрів схоче порозуміти ся з ними.

Межи Франциєю а Ватиканом прийшло вже до явного роздору. Папский нунций Льоренцеллї виїхав з Парижа, а француска урядова ґазета оголосила переписку французкого правительства з Ватиканом в справі епіскопів з Лявалю і Діжона. Найзамітнійшим єсть письмо президента міністрів Комба, в котрім повідомляє мін. Делкассе, що маюча відбути ся рада міністрів буде займати ся справою, як би обезпечити достойність правительства. Комб повідомляє в тім листі о письмі кард. Ванутеллї'ого до епіскопа з Лявалю, суспендуючім епіскопа і покликуючім єго до Риму. Комб каже дальше, що прикази і погрози повторили ся. Таке поступоване — каже міністер — вказує на намір провокациї і виповідженя конкордату, бо єсть то легковаженем прав францускового правительства. Я — каже Комб — рішив ся зірвати відносини з Апостольским престолом, коли би тих листів до епіскопів не відкликано.

Замітна єсть також телеґрама Делькассе'го до французкого заступника при Ватиканї, щоби вручив секретареви Мері дель Валь ноту, що в виду того факту, що Апост. престол піддержує свої кроки, які поробив без відомости правительства, з котрим підписав конкордат, Франция постановила зірвати відносини, котрі тепер з волї Апост. престола стали ся безпредметові. Телеґрама додає: „Уважаємо длятого місию нунция папского за скінчену“.

Бюро Райтера подає з Танґера якісь непокоячі вісти, з котрих здає ся виходить, що в Мароккy заносить ся на якісь важні події. Онноги — каже згадане бюро — відбуло ся тут засїдане тутешного тїла дипльоматичного, в котрім взяли участь також репрезентанти султана і два члени єго прибочної ради. З якої причини скликано то засїданє, не звістно, здогадують ся однакож, що предметом нарад були пануючі в сторонах міста відносини. Послїдної ночи скріплено тут всї сторожі, а сильні кінні патрулї їздили по улицях передмістя. Европейцї, що мешкають переважно в домах положених поза містом, одержали від властий завізванє, щоби перенесли ся до міста. Заступник султана Магоммед ель Торрес одержав кілька листів від Раісулї і инших начальників звороохоблених племен.

Ходить чутка, що убийник Плеве'го єсть студентом гірництва і походить з полудневої Росиї. Він не хоче зрадити тайни і виявити спільників; каже лиш, що виконав повірений єму вирок смерти і сповнив свою задачу. — Плеве — кажуть — знав вже від довшого часу, що на него щось лагодить ся. Ще перед самим замахом арештовано 55 осіб підозріних о заговір. Помешкане міністра і канцелярия єго були дуже строго стережені. З тої також причини виправив Плеве свою родину з Петербурга.

---

9)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*).

(Дальше).

По черзї прийшов також до Гохляйтнера „під скалою“ і зазнав тут несподїванки, яка відняла єму на хвилю бесїду, бо гордовитий мужик заявив єму отверто, що на будуче дасть ся курувати лише молодому докторови, іменно задля дорогих, „паньских“ лїків. Старий лїкар впевнював єго, що може також заряджувати єму дорогі лїки, але Гохляйтнер відмовив рішучо. Коли старий давнїйше не записував єму „паньских“ міксктур, отже їх не знав, то тепер від него їх не потребує. До того старий має до дїла лише з низшими людьми, а молодий доктор є тут для „важнїйших“ ґаздів, отже Гохляйтнер бере собі Обергумера за прибічного лїкаря, котрий навіть барона на замку курує.

Ся відмова була для старого лїкаря новою несподїванкою, котра незабаром потім зросла, коли розійшла ся вість, що доктор Обергумер поставив справдї в короткім часї дивака на ноги. Про той успіх говорили по всїх хатах, а дивували ся єму тим більше, що барон ненавидїв людий і тому рідкий був се случай, коли покликав до себе якого лїкаря. Рівночасно мати Кастуля розповідала всюди з вдоволенем, що барон післав виразно по єї сина, а не старого доктора. А тепер цїлковитий успіх: по ледви двотиждневім лїченю барон міг опять ходити і то на обох ногах, бо не треба було одної ноги відтяти.

Кастуль навідав ся в послїдне до замку, позаяк не хотїв стягати на себе підозріня, що дбає про побільшене зарібку. Міцї повитала приятеля з дитинних лїт щиро, однак із наглядним заклопотанем, котре перейшло в миле збентеженє, коли дізнала ся, що лїкар назвав свої відвідини послїдними і хотїв попращати ся. Паленїючи спитала баронесса, чи він вже не бажає удержувати нїяких зносин з жителями замку? І товариш забав Міцї почув битє серця, яке не потребувало лїкарскої поради. Кастуль лише видав тремтячим голосом оклик: „Міцї!“, міжтим як спаленїла дївчина заняла ся вазонками, щоби запанувати над зворушенем. Стукіт палиці звіщав, що наближає ся барон. Кастуль приняв свобідний вид, а по Міцї було пізнати, що намагаєсь бути спокійною. Барон війшов до комнати і поздоровивши лїкаря своїм звичаєм коротко, почав говорити про медицину, а прижмурювані з вдоволенем очи зраджували його жартобливий настрій.

— Тепер знов я здоровець; вмкий вух, той медик! Чоловік сам не вірив! Приходить нинї певно з рахунком, га? Але скажу єму з гори: не дорожити ся, я не міліонер! Не дорожити ся, рахунки специялїстів платити менї нї звідки!

Обергумер поспішив із заміткою:

— Деж там, пане бароне! Для мене була приємність поставити вас назад на ноги.

— Пусте! — веремував тепер дивак. — Кожде дїло заслугує на винагороду, особливож ваше! Знаю вже сам і не дам собі робити якихсь принцип! Тут в куверті гонорар! Лїкаря не хочу нїколи бачити, однак яко приятеля дому все буду вас витати радо. Але ось що, чи ми стрільцї?

Кастуль притакує мимохіть на питанє, що отвирає перед ним не оден рожевий вигляд.

— Гарно! Додаю дві ґемзи з мого ревіру до рахунку за скоре виліченє. Гарних бажаю вам розглядин! Ловецку службу повідомлю ще нинї! За кождим разом, як вернете з ревіру, дожидаю звіту під равентальскою горою!

— О, пане барон!

— Шкода говорити! Лише в сей спосіб можу прийти назад до реньского вина. Звісно: в присутности лїкаря... Щасливих ловів!

Знак до відходу очивидний. Обергумер прощає ся і лишає незамітно куверту на столї.

— Стрівайте! Отсе собі забрати! Порядок мусить бути, навіть в лїкарскім господарстві. Від завтра мій ревір з ґемзами до вашої розпорядимости. Щасливих ловів!

Кастуль ховає куверту до кишенї, цїлує легко тремтячу руку Міцї і прощає ся з вдоволеним бароном, дякуючи єму за дозвіл польованя.

На другий день пускає ся вперве до баронових лїсів, щоби пізнати ловецкі границї. Охота до польованя не була очивидно спонукою користати так скоро з дозволу, Кастуль хоче радше мати основу до ловецкого рапорту і нагоду явити ся в замку та побачити опять Міцї. Лїсничий знає вже про всьо і готов завести гостя до ревіру. Однак Кастуль хоче їти сам оден і дякує за товариство. Поясненє

Росияни мають рішучо нещасте в теперішній війні. Не досить, що не мають добрих командантів, але ще й найліпші з них гинуть. Так погиб адмірал Макаров, так погиб тепер ґенерал Келлер. З депеші ґенерала Куропаткіна не можна знати, де саме ґен. Келлер погиб; можна лиш здогадувати ся, що десь межи Сіґояном а Ляояном, де він старав ся заступити дорогу армії ґенерала Курокого, котра заходить росийску армію на лівім крилі межи містами Ляояном а Мукденом. Японці одержавши через Інков нові сили, напирають тепер під командою ґенер. Оку з полудня на Росиян і вже приперли їх коло Сімучин недалеко Гайченя. Рівночасно висуває ся з гір на доли й трета армія т. зв. Такушаньска та бере Росиян від всходу, а ґенерал Куроки заходить тимчасом від північного всходу. Ситуация для ґенер. Куропаткіна стає ся що-раз гірша.

Новинки.

Львів дня 2-го серпня 1904.

— Опіка над молодїжию. Ц. к. Міністерство справедливости видало розпорядженє до всїх судів і карних заведень в справі заради деморалізациї малолітних. Коли дитина низше 14 лїт допустить ся каридостойного вчинку, мають суди вислїдити, чи причиною проступку, особливо при жебранинї, волокитстві, крадежах і т. п. не є намова родичів зглядно опікунів, або чи над малолітними не знущають ся дома. Скоро покаже ся, що тїлесний або моральний занепад походить наслїдком надужитя батьківскої власти або занедбаня обовязку вихованя, тодї суд має відобрати дитину з під батьківскої власти або ту власть обмежити, а на случай потреби навіть віддати дитину під опіку иншій родинї або до відповідного заведеня. По відпокутуваню кари малолїтним має опікунчий суд повідомити єго родичів зглядно опікунів, що треба дальше вчинити, щоби молодцеви бодай на разі подати поміч і охоронити єго перед новим звихненем. Особливо треба постарати ся о відповідне удержанє малолїтного.

— На погорільців громади Мальчиці городецкого повіта виасиґнувала президия ц. к. Намістництва запомогу в квоті 300 К.

— Читальня „Просьвіти" в Сколїм устроює в недїлю дня 7 с. м. в „старій салї" в Синевідску вижнім вечерниці в 44-роковини смерти Т. Шевченка. Початок о 8 вечером.

— Нещасливі пригоди. З Монастириск доносять: Рожа Волосюк, 11-лїтна донька Андрія, господаря з Залїся пасла на шнурку корову і обвязала собі шнурок довкола руки. Тимчасом мухи і бомки так докучили худобинї, що корова почала утїкати, а зваливши пастушку з ніг, волікла єї по пасовиску і твердій дорозї аж до дому. Бідне дївча потерпіло страшні рани, від котрих незабаром і померло.

— Правительство женщин. В містї Геддон, в провінциї Кензес (Kansas) Сполучених Держав північної Америки, перейшла при послїдних виборах до міскої ради листа женьских кандидатів. Наслїдком того всї місця в міскій радї здобули женщини і нараз розпочали своє виключне панованє. Почали від того, що з урядів бурмістра, судиїв, поліцийних комісарів, шкільних директорів, почтмайстра і т. д. прогнали мужчин, а обсадили їх місця женщинами. Правительство женщин оголосило в своїй програмі — безпощадну борбу против корупциї.

— Горячі консерви. Управі росийскої інтендантури предложив Поляк, Болеслав Рідіґер цікавий винахід. Є се консерви в бляшаних пушках, приладжених в той спосіб, що кождої хвилї і в найневигіднїйшім положеню зміст пушки можна заварити, не розкладаючи огню. Пушка має в серединї бляшану руру наповнену в 4/5 негашеним вапном а в 1/4 водою. В хвили, коли зайде потреба спожити горячу страву, треба буде лише потягнути за пасок бляхи і сейчас повстає отвір, котрим вода дістає ся до вапна. Починає ся кипінє вапна, сполучене із значним підвисшенем температури. Зміст пушки огріває ся так сильно, що лишає ся в горячім станї пітретя години. Не треба пояснити, яке велике значінє мають такі пушки на війнї, де дуже часто не можна огню розпалити, щоби не зрадити криївки, або страви не можна загріти задля недостачі відповідної посуди і т. п. Той винахід стрінув ся з дуже прихильною оцїнкою росийскої інтендантури. Винахідник завязав спілку капіталїстів, котра основує фабрику, що буде витворювати 30.000 пушок консерв денно.

— По 18 лїтах. Гандляр Сімхе Ґелес з Устрік допустив ся перед 18 лїтами якогось злочину і був засуджений 6 місяців тяжкої вязниці. Коли надійшов час зголосити ся до відсидженя кари, Ґелес пропав без слїду. Гляданя остали без успіху і всї гадали, що він утїк до Америки. Перед двома місяцями син Ґелеса, доси замешкалий в Устріках, на основі одержаної від батька цесиї упоминав ся в одного селянина о квоту 60 К. Почали зараз доходити, в який спосіб він прийшов до цесиї і пригадали собі, що старий Ґелес мав відсидїти ще перед 18 роками кару 6-місячної вязниці. Та цесия зрадила старого, бо в короткім часї відшукано єго в Вижниці на Буковинї, де перебував цїлий час від хвилї виїзду з Устрік. Сейчас приставили єго до вязниці в Перемишли, бо тут запав вирок. Та здає ся, що жид кари таки не відсидить. Є се 80-лїтний старець, знуждований і схорований так дуже, що тяжко, аби видержав цїлу кару.

— На селяньску Бурсу в Станиславові зложили в II. півроці: Вп. п. Стеблецкий 5 К, Айзенштайн 5·10, Хлопский Банк в Калуши 20 К, „Днїстер" 50 К, зібрано по похоронї в Радчи 13·20, Б. Бариш 7·67, Др. Янович 1 К, о. Домбчевский від парохіян Викторова (4 раз) 8·93, Гузар 12 К, Келебай 25 К, Читальня „Просьвіти" в Долинї 10·50, о. Ортиньский 10 К, о. Гланьский 8 К, о. Бариш 1 К, В. Матищак з Яблінки 2 К, П. Кумановский 1 К. Щире Спаси Біг! Клясифікация учеників випала добре, бо всї дістали поступ добрий — але рік замикає ся недобором 800 К. Просимо о численні датки. Родиці! не забувайте про голодних школярів. При тій нагоді складаю іменем учеників-вихованків сел. Бурси сердечну подяку Вп Пп Дрови Яновичеви за всю поміч лїкарску, проф. Соболеви за щирий нагляд, а аптикареви дрови Байлеви за опуст на ліках. — *О. К. Кульчицкий.*

— Цікаву характеристику японьскої армії подає росийский письменник Немирович Данченко, що находить ся в характері воєнного кореспондента на поли росийско-японьскої війни. Ось єго слова: „При страшно тяжких услівях приходить ся воювати росийскому воякови і офіцирови! На кождім кроці він переконує ся, що противник підготовлений лїпше і оружя у него совершеннїйше. Артилерия у них взірцева і дїлає після загального пляну, батерия сполучена з батериєю, а всї разом телеґрафом з головною командою. Хвиля і напрям бою зміняє ся і нічого на ослїп, в суміш, навманя. Як не хороше наше оруже, але японьске ще лїпше. Ми добре стріляємо на 2700 кроків, Японці знаменито беруть на 3000! А при атаках ті триста кроків — яка поміч! У нас мало гірскої артилериї, они до всякого бою видвигають єї масами і притім так єї прикривають, що і не знаєш, де она, звідки стріляє. Дивиш ся крізь лїпші біноклї, долина, горбки, яруги, нічого нема. Аж тут ні звідтам

що-до ловецких границь для него вистарчає, він знає добре родимі гори.

В чималім клопотї найшов ся Кастуль, коли треба було сейчас постарати ся о ручницю, бо покориступатись до сего батьковою він зовсїм природно бояв ся, знаючи, що батько найшов би бажану нагоду до проповіди на тему гайнованя часу і бездїльного житя. Але звідки взяти ручницю? В замку чейже годї просити ручниці до позволених ловів а так само у ревірового стрільця. А може у лїсничого, що то повитав єго так дивно підчас повороту домів? Здичілого лїсовика Кастуль найрадше вимикав; однак тепер добродушний дикун може станути в пригодї і так доктор Обергумер рішаєсь удати ся таки до него.

Приняте випало так, як можна було надїяти ся. Лїсничий дав недвозначно пізнати, що ручниці, коня і жінки не позичає ся ніколи. Впрочім він спитав, на що „грабареви" ручниця, чейже не до того, щоби переносити пацієнтів в землю, бо до сего вистарчає зовсїм скринька з медицинами.

Молодий доктор приняв ті непривітні замітки із спокійною надією, що дикун саме тому, що так ремствує, остаточно дасть ся змягчити. І дійстно терпеливість і мовчаливість Кастуля усмирили лїсового боркуна дуже скоро. Послїдним ударом було питане, чи Обергумерів сиик не хоче случайно задля недостачі пацієнтів застрілити ся.

— Ще ні — усьміхає ся Кастуль.

— Так? Отже був уже початок! Ґратулюю! У кого!

Молодий доктор розповів про щасливе лїченє замкового дїдича і дозвіл польованя.

Лїсничий усьміхнув ся хитро і сказав:

— Докторе, в твою охоту до польованя я неповірю, хоч би й дожив сто лїт!.. Чи барон замовив рапорт?

— Так!

— Ага! І тобі ходить більше о рапортоване як о стріляне до ґемз?!

Кастуль чує, як до лиця напливає єму кров. Чорти би взяли дикуна, що так відгадує думки! Лїсничий не дожидає відповіди; по короткім часї приносить ручницю з патронами.

Обергумер як родовитий верховинець на стілько знає ся, що питає:

— Як несе?

— Куди мушка, туди дїра! — відповідає лїсничий.

— Бе?

— Незвичайно!

Кастуль дякує щиро за прислугу а лїсничий каже:

— От, коби ти уполював собі наречену, то було б менї дуже приємно! Запросили би чоловіка бодай на весїлє!

Боркун сьміє ся грубим голосом, а Кастуль тимчасом відходить з оружем, щоби удати ся просто до ревіру.

Як той спішить ся! Зовсїм против гірского звичаю і против найвисшого правила: Дати час! І справдї се не з надмірної жажди польованя або апетиту на ґемзу змагає він так майже без віддиху. Ціль швидкого ходу — Кастуль признає ся до задушевної думки — оглянути лїс і зложити рапорт.

Чим висше, тим більше уникає він всякого шелесту, звільняє хід і звертає увагу на все в тихій гірскій самотї. Нагло паде єму в очи слїд крови. Чи він тягне ся горі або може він єго доси переслїпив? Коли походить від дичини, то зьвіря мусїть бути сильно раненим. Кастуль їде за слїдом з початку горі і дістає ся на стежку, що губить ся серед скал. Під вечір, що кидає тїнь, се місце догідне для оленів.

Серед камінв щезає червоний слїд. Зьвіря не могло бути, бо пострілена дичина не йде так глубоко на долину. Кастуль глядає пильно дальше. Там знов червоні каплї, що творять виразний слїд аж до скал. Тут мусїв наступити постріл. Дивно, нігде ніякого волоса, ніякого слїду дальше, калюжа крови, що не могла походати від дичини. А може тут відбула ся борба між лїсничим а лїсним злодієм, причім одна сторона була пострілена? В Кастули відзиває ся лїкар, пригода зацікавлює єго задля факту зраненя, лови і гостина в замку сходять на другий плян. Може лїкар подасть поміч; з такою втратою крови пострілений не міг далеко заволічи ся, він мусить десь тут лежати. Дивно! Лїсничий не сказав єму ані словом, що в ревірі бушують лїсні злодії.

Кастуль йде слїдом долів і дістає ся вкінци в густу соснину. Тут нагло стрічає на земли облите кровію людске тїло. Молодий хлопець з розторощеним раменем і тятою раною на грудех, зімлїлий, а може й мертвий. Швидко відкладає Кастуль ручницю і торбу, оглядає хлопця, слїдить за битєм серця, очищує рану на поторощенім рамени і закладає тимчасову перевязку. До оживотвореня треба конче води. Не надумуючись довго, Кастуль перевішує опять ручницю і торбу, бере зімлїлого на плечі

ні звідси — „бах-бах“ і заговорили їх пушки. Звідки взялись? Де поділись?... Кавалерия, про котру ми перед війною говорили, що єї мало, так і та лиха, шниряє по всїх усюдах, заглядає в закутки, про котрі ми понятя не маємо... Що особливо одушевляє японьского вояка, то загальна звязь всякого зі всїми і всїх з кождим. Там і одвічальність така-же. Кождий відповідає перед всїми і всї перед кождим. І бють ся і военну тревогу відчувають так само. Старці екс-міністри вступили рядовими до війска. Для них се питане житя і смерти і они до него відносять ся именно так. Кождий Японець зверху до долу чує загальну звязь.. Одушевлене таке, що люди ріжуть собі горла і животи, а не піддають ся. Лише неписьменних людий у них переконаєш, що Росияни беруть їх, щоби відсилати до Петербурга; там замучити, що в тій цїли они і ранених їх лічать старанно... Та неписьменних і дурних у них мало і то з далеких островів. Прочі уважають полон соромом, а смерть — славою. Лише що прийшла вість, що два свояки мікада ранені. Старець Ямаґата — свояк ґенерала і сам занимав висше становище в рідниві — вступив в ряди армії як простий вояк. А як там бережуть кождого робітника або боєву руку! Дають відпочивати, не затумаиюють людий непотрібними маневрами, конї шанують...

† Померли: Михайло Дрогомирецкий, адюкт державної зелїзницї в Жевци, дня 28 липня с. р. в 54-ім роцї житя; — Іван Сінкевич, окружний лїкар в Піротї в Сербії, дня 22 червня, в 55-ім роцї житя.

— **Селяньска бурса в Станиславові** прийме 60 учеников шкіл народних і середних. Оплата виносить: місячно 4 К і віктуали, а то на рік: 200 кільо бульби, 100 к. муки кукурудзяної, 60 к. муки пшеничної, 25 к. круп, 25 к. гороху або фасолї, 25 к. рижу, 8 к. солонини, 5 к. масла 3 гарцї сира, 50 головок капусти, трохи огірків і закришки; а тиждево 2 бохонцї хлїба. На пранє 2 К піврічно. Оплата в грошах 16 К місячно. На інвентар при вписї 2 К. Зголошувати ся з залученем декларациї родичів що до точної доплати, котра має бути зложена з гори найдальше до 1 мая в 3 частях на адресу: о. Клим. Кульчицкий в Підпечарах п. Тисьменица найдальше до 15 серпня с. р.

— **Конкурс.** Тов. взаїмних обезпечень „Днїстер“ розписує сим конкурс на шкіц розкладу і фасади дому 3-поверхового для тов. „Днїстер“ при ул. Підвале у Львові. — Премії за шкіци визначує товариство 2: перша 500, друга 250 К. Реченець предложеня шкіців до 10-го серпня 1904. Близших інформаций уділяє Дирекция „Днїстра“ щодень між 12-ою а 1-ою год. в полудне (Ринок 10 II пов).

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сїм роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромї того видав „Сокіл“ на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Борислав 2 серпня. Вчера в полудне зібрало ся около 300 страйкуючих коло варстатів Ґрензона і Мразницї і спонукали працюючих робітників відступити від роботи. Коли надійшли жандарми, страйкуючі розійшли ся. В ночи около 11 год. займило ся в копальни Цайтлебена і Штібера на Потоцї. Згоріла вежа і будинки помічничі. Огонь зльокалізовано при помочи війска. Єсть підозріне, що огонь підложений.

Берлин 2 серпня. Наспіла тут вість, що ґен. Келлер, командант росийского войска коло Ляоян, погиб поцїлений ґранатом.

Петербург 2 серпня. Вість о смерти Келлера викликала тут пригноблююче вражінє.

Токіо 2 серпня. Японьске правительство отворило з нинїшним днем Інков для торговлї. Неутральним кораблям дозволено свобідного приїзду з застереженєм, що перевіз контрабанди єсть недозволений.

Петербург 2 серпня. Ґен. Куропаткін доносить під датою 31 липня: Борба коло Сімучени закінчила ся о 6-ій годинї 45 мін. О операциях нашого найкрайнїйшого правого крила нема ще нїякої вісти. Також від сторони переходу гірского Янцелїн, Японцї розпочали рішучий атак. Ґен. Келлер, що заняв був становище обсервацийне на місцях найбільше острілюваних, зранений о 3 ій год. по полудни, помер в 20 мінут опісля. В сторонах як Саймацї і Ляоян збирають Японцї значні сили война.

і тягне єго доліз аж до першої керничкв, де починає приводити єго до житя.

Заходи вінчають ся успіхом, хлопець розкриває очи, легкий оклик болю вириває ся крізь блїді губи, і здивовано глядить ранений на лїкаря, що піклує ся коло него так старанно. Кастуль заборонює говорити; хлопець має лише показати рухом лївої руки, до котрої із загород, що лежать на долинї, треба єго віднести.

— Мартля! — шепче хлопець, потім опадає єму голова, очи закривають ся і наступає нове омлїнє.

Кастуль ориєнтує ся скоро; колиба Мартля лежить осторонь, відокремлена від прочих загород Лїкар бере тїло опять на плечі. Від тягару і стрімкої каменистої дороги починають трясти ся єму колїна, але годї. Він змагає долїв по однім боці провалу, відтак знов до гори. Кілька разів молодий доктор упав під тягаром на колїна, так що знесилений мусїв від часу до часу відпочивати. Може на горі удасть ся приликати кого на поміч. Вкінци рішає ся полишити зімлїлого в тїни кількох сосен, а сам скаче в гору кликати на людий. Наблизивши ся так, що єго голос могли почути, алярмує найблизшу колибу і незабаром визирає перед хату женщина. Голосний крик о поміч роздає ся дальше і она біжить до лїкаря. Почувши, о що ходить, крикнула лише: „Вестль!“ і пускає ся слїдом за доктором. З галузий соснини ладять ношї, кладуть на них раненого і відтак Кастуль при помочи мовчаливої верховинки несе тягар горі до колиби. Та дуже завів ся в надії, що раненого буде міг умістити в тій хатї. Верховинка встоювала при тім, щоби нести до колиби Мартля, бо Вестль (Сильвестер) там належить.

Надармо звертає лїкар увагу, що небезпечність велика і раненому треба як найскорше дати поміч. Селянка обставала при своїм: „Тамта привела єго на сьвіт, тамта нехай собі тепер єго бере!“ Она поможе нести, але до хати не прийме нїколи.

Отже несуть Вестля до самотної колиби Мартля, поволи і мовчки. Коли на овиді вигринула колиба Мартля, селянка закликала голосно і опустила ношї поволи на землю. Кастуль мусїв те саме вчинити, щоби недопустити до стрясеня тяжко раненого.

Прибігає мати хлопця, ломить руки, падькає.... Перша верховинка відходить і щезає по кількох хвилях.

Мати кидає ся в розпуцї на ношї і заводить сильно зворушена. Однак Обергумер візвав єї, щоби помагала нести зімлїлого до хати. Хлипаючи та охкаючи бере верховинка ношї з переду, Кастуль з заду і несуть дальше. В хатї укладають хлопця до ліжка, а Кастуль жертвує недужому всю свою лїкарску штуку. Лиш на кілька годин опускає пациєнта, щоби принести з дому потрібні інструменти і матерії до перевязок. Дома ледви повідомив, що в наглім случаю можна єго глядати в Мартлевій колибі.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички . . . .**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льоковані в банках і на рахунках біж. .**	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

МІД **знаменитий, десеровий, курацийний,** з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** опусо. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесальского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ,** ем. уч. **Іванчани.**

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописей принимає виключно лиш тоєво отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).